

γαία θεά 5, 'Αμαζών 6, Χώρα της 'Ελλάδος 7 'Αρχαίος βασιλόπαις των Θηβών.

*Εσάλη υπό της Γλυκειάς Πατρίδος

222. Φωνηεντόλιπον.

-φσ-φφ*-τ-δ-μζ-δν-γγντ

*Εσάλη υπό της Παλλάδος

223. Γρίφος.

*Πάν, τόν πατεϊ ρινόκερωσ.

*Εσάλη υπό της 'Ημέρας της 'Ελευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Λογισ. των φύλλων 12, 13, 14 και 15.

106. 'Ημερον, σήμερον.—107. 'Ασφύζια (ἀσφύζια).—108. Τό στόμα.—109. Γεννητρια (γέννη-τρια).—110. 'Η λέξις στρεβλός ή στρεπτός.

111. ΠΑΔΟΣ 113-114. 1) Δέων(ἐγΝΩ

ΑΚΑΡΙ ΕΛπίδων) 2) ΑΪΞ (ἀτα-

ΔΑΒΙΔ ΕΙΑ).—115-117. 1) 'ΕΞ

ΟΡΙΖΩ ιδίων τὰ ἀλλότρια 2) 'ΕΞ

ΣΙΔΩΝ οικείων τὰ βέλη 3) 'ΕΞ

112. Τ ΕΝΙΑΥΤΟΣ, ΕΥΡΥΑ-

ΡΙΣ ΛΟΣ, ('Ελλάς, ΝΥκτε-

ΘΩΜΑΣ Ίκ'Ρίωμα, 'Αργύρος,

ΔΗΜΗΤΗΡ 'Υμέναιος, ΤάνταΛος,

ΟινύμαΟς, Σωκράτης.)—119. 'Από αὐτομά-

του οὐκ ἔστι σοφία.—120. 'Ο πεινασμένος

λόκος εἰς τὴν ἀνεμοζάλην χαιριεταί.

121. Φιγαλία (φί, γα, Λεία).—122. Σκύ-

μος-ὑμνος.—123. Λάς, ἄλς.

124. ΠΑΔΜΥΡΑ 125. ΚΗ-ΔΕΙ-Α

ΔΟΜΟΚΟΣ ΔΕΙ-ΛΙ-Α

ΚΑΛΑΜΟΣ Α-Α-ΡΩΝ

ΚΟΛΩΝΙΑ 126. Διὰ τοῦ Α:

ΚΩΝΕΙΟΝ Κραβασαράς, 'Αγρα-

ΠΙΣΙΔΙΑ φα, Βράχμας, 'Αραγ,

ΑΛΗΘΕΙΑ Δάμδα, Λάγανα; 'Α-

μαργάν=ΚΑΒΑΛΛΑ.—127. ΣΥΡΑΚΟΥ-

ΣΑΙ (Σ.ΣΥρα, 'ΑΡΑτος, ἀΚΟΥω, μ-

ΣΑΙος).—128. Ψυχῆς ἀγρία σώματος κα-

θαμῶς.—129. 'Η 'Ελλάς προώρισταί νὰ

ζήσῃ καὶ νὰ ζήσῃ. (Ι, ελ, ἀς, πρὸ ο, ρ' εἰς

τέ-ναξ εἰς ι-καί-θαξ εἰς ι.)

130. 'Οσρόης (ὄς, ρῶ, εἰς).—131. Πτόν.

Πτόων.—132. Τωβίτ-(ὄβι)-'Ιῶβ.—133.

134. Τ Κάμπος, κάμπη.—

ΠΡΟ 135. Χαμαιλίων—

ΑΝΑΦΗ χαμαί=Δέων+(φ-

ΣΥΝΑΓΡΟΣ σος=σός=) ι+

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ (Μίδας=μί=)δός

ΑΠΑΡΑΣΚΕΥΟΣ = ΛΕΩΝΙΔΑΣ.

—136. ΚΡΙΤΙ-

ΔΣ, ΙΟΚΑΣΤΗ, ΠΥΡΙΤΙΣ, ('ΑΛΚΙΠη,

'ΑΣΔΡΟΥάς, Καλλικράτης, 'ΑνΤΑΙος,

ΧΡΙΣΤός. ΔΑΤΙς, μάΣΗΣις).—137. Πέπων

πῶθος πέπωκεν ἀνευ ἀράτου οἴνου.—138.

'Ὅς οὐδὲν ἢ μάθησις ἀν μὴ νούς παρῆ (ὡς

οὐδ ἐν μ-αθ εἰς εἰς-ἀνημηνοῦ σπάροι).

139. Διέδγμα (διά, δῆ, μά).—140. 'Εκλύω

-κλύω-λύω-ύω.—141. 'Απλοῦς-ἀπυλος.

142. Τ 143. ΝΑΥΤΙΛΟΣ

ΣΥΝ (αὐλός, υἰός, ΤΥ-

ΚΩΦΟΣ τος, 'Ιταλία, Λά-

ΦΙΛΩΤΑΣ τιον, οἶνος, σίτος.)

ΒΥΖΑΝΤ'ΙΟΝ —144-146. 1, Πάν-

τα γήρας διδάσκει

καὶ χρόνον τριβή. 2, Βουλή σοφοῦσιν ἐν νυ-

κτὶ γίνεταί. 3, 'Ὅς ἡδὺς ὁ βίος τῷ ἀπει-

ροῦντι αὐτοῦ.—147. ΕΔΙΣΩΝ ('Βρατώ,

ἀΔάμας, 'Ασία, Κωνσταντινούπολις, Πλά-

τῶ, φασιανός).—148. 'Ἐμπα στὰ γυφτό-

πουλα καὶ διάλεξε τ' ἀσπρότερο.—149. Μή

ἔσο αὐθάδης καὶ ἀναιδής. (Μί ἔσω-ἀφ'ῶ

δις-καί-ἀνε δις.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

'Η λέξις με ἀπ'λά στοιχεία τῶν 8 σιγμῶν

Διαγνητοὶ Συνάδελφοι!

Αθάνατος 'Ελλάς, τί λουκετάκια, πῶ!

Επιγενημένο 'Ελληγόπουλο, Τσίρε!

Αθάνατος 'Ελλάς, σου εὐχομαι καλὸ

Αθάνατος 'Ελλάς, εἶσαι κατὰ τοῦ 'Αγῶ-

Χαῖρε τῆς Βασιλοπαιδος ἢ μαγκούρα, δι'

Αθάνατος 'Ελλάς, εὐχομαι καλὸ ταξίδι.

Αθάνατος 'Ελλάς, εὐχομαι καλὸ ταξίδι.

Μαρία, 'Ιουλία, διατὶ τοιαύτη περιφρόνη-

Σύλλογον 'Αγίαν Σιών' 'Ιεροσόλυμα.

Γενομένων ἀρχαιοσιδῶν Σύλλογον «Πα-

Αθάνατος 'Ελλάς, τί λουκετάκια, πῶ!

Επιγενημένο 'Ελληγόπουλο, Τσίρε!

Αθάνατος 'Ελλάς, σου εὐχομαι καλὸ

Αθάνατος 'Ελλάς, εἶσαι κατὰ τοῦ 'Αγῶ-

Χαῖρε τῆς Βασιλοπαιδος ἢ μαγκούρα, δι'

Αθάνατος 'Ελλάς, εὐχομαι καλὸ ταξίδι.

Αθάνατος 'Ελλάς, εὐχομαι καλὸ ταξίδι.

ΓΑΡΓΑΦΙΑ ΚΡΗΝΗ — ΜΥΡΟΕΣΣΑ ΦΥΣΙΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Table with subscription information: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΤΗΣΙΑ, ΕΞΑΜΗΝΟΣ, ΤΡΙΜΗΝΟΣ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Δὲν καταδέχομαι νὰ συζητήσω, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ καθηγητὴς με ὕφος

ἐγὼ εἶμαι ὁ τελευταῖος τὸν ὅποιον ἡ δι-

Δημήτριε Νικολέφ, ἐπιμένετε εἰς

ῶσ, ἐπειπεν ὁ κ. Κέρστορφ πρὸς

«'Ας ἀφίσωμεν νὰ προχωρήσῃ ἡ ἀνάκρισις...» (Σελ. 194, στ. γ')

υπογράψω ένταλμα συλλήψεως... σύμφωνα τουλάχιστον... Είθε ελεύθερος... Όπωςδήποτε, να είθε εις την διάθεσιν τής δικαιοσύνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄. Απέναντι του πλήθους.

Μετά την ανάκρισιν αυτήν, ο ταγματάρχης έπερίμενε να διαταχθή η σύλληψις του Νικολέφ, και πολλοί άλλοι έπερίμεναν το ίδιο. Ο καθηγητής τρώντι είχεν άρνηθή να φανερώση τον σκοπόν του ταξειδίου του. Η έσπευσμένη έκ του καπηλείου αναχώρησις του από τής τετάρτης πρωϊνής ώρας έμενον έντελώς άδικαιολόγητος... Διαιτί λοιπόν δεν συνελήθη ο Δημήτριος Νικολέφ; Διαιτί άφέθη ελεύθερος να έπιστρέψη εις τήν κατοικίαν του, άντι να όδηγηθί εις τας φυλακάς του φρουρίου;... Ναι μὲν διατάχθη να μένη εις την διάθεσιν τής δικαιοσύνης. Αλλά δεν θα έπωφελετο άρα γε τής ελευθερίας ταύτης δια να δραπέτευσθ, τώρα που είχε μάθη πόσον σοβαρως ένοχοιόητο δια το έγκλημα του Σπασμένου Σταυρού;...

Εις την Ρωσσίαν, όπως κατα το μάλλον ή ήττον παντού, η ανεξαρτησία τής αστικής δικαιοσύνης εινε πλήρης. Έν τούτοις, όσάκις το πολιτικόν στοιχείον υπεισέρχεται εις τινα υπόθεσιν, ή έπέμβασις τής άνωτέρας άρχής εινε αναπόφευκτος. Τοιαύτη ήτο και η περίπτωση του Δημητρίου Νικολέφ, κατηγορουμένου δια φοβερόν έγκλημα, καθ' ήν στιγμήν το σλαυικόν κόμμα τής Ρίγας τον θεώρει ως άρχηγόν. Διά τον λόγον τούτον ο διοικητής των Βαλτικών Έπαρχιών, ο στρατηγός Γόρκος, έπεφυλάχθη ναποφανθί περί του αναγκαίου τής συλλήψεως, αποφασισμένως να μη την διατάξη, έφ' όσον περί τής ένοχής του καθηγητού ύπήρχον άκόμη μερικά άμφιβολία.

Το άπόγευμα τρώντι, όταν ο συνταγματάρχης Ραγκενώφ τῷ έκόμισε τὰ πρακτικά τής άνακρίσεως, τον έκράτησε δια να συσκεφθούν περί τής θλιβεράς ταύτης υπόθεσεως, περί τής όποιας ώφειλε να πληροφορήση λεπτομερως την Κυβέρνησιν.

— Είμαι εις τας διαταγάς τής ύμετέρας Έξοχότητος, άπεκρίθη ο συνταγματάρχης.

Ο στρατηγός Γόρκος άνέγνωσε μετά προσοχής τὰ πρακτικά. Κατόπιν είπε: — Είτε ειθε είτε δεν ειθε ένοχος ο Δημήτριος Νικολέφ, πάντοτε τὰ γερμανικά πάθη θα έκμεταλλευθούν την θέσιν του, άφού ειθε Σλαύος. Ητοιμαζόμεθα

άκριβώς νάντιταξώμεν αυτόν κατά τον προσηχί έκλογικόν άγώνα, έναντίον τής γερμανικής άριστοκρατίας, η όποία ειθε τόνον ίσχυρά εις τας Έπαρχίας αυτάς, και προπάντων εις την Ρίγαν, και ιδού, δια την τύχην μας, να κατηγορηθί τώρα δια τόσφ σοβαρόν έγκλημα και να υπερασπίσεται τον έαυτόν του τόσον άσχημα!...

— Η ύμετέρα Έξοχότης έχει δικαίον, άπεκρίθη ο συνταγματάρχης και τούτο έπέρχεται έξαφνα υπό τας δυσμενεστέρως περιστάσεις, ένφ τα πνεύματα ειθε ηδη τόσον έξημμένα...

— Νομίζετε, συνταγματάρχα, ότι ο Νικολέφ ειθε ένοχος;

— Δεν ειμπορώ νάπαντήσω εις την ύμετέραν Έξοχότητα περί τούτου, και προπάντων όπως θα έπεθύμουν δια τον Δημήτριον Νικολέφ, ο όποιος έφάνη άνέκαθεν άξιος τής κοινής εκτιμήσεως. Η υπόθεσις ειθε πολύ σκοτεινή...

— Αλλά διαιτί άρνεϊται να δώση έξηγήσεις περί του ταξειδίου του;... Προς ποίον σκοπόν το έκασμε;... Πού έπήγε;... Πρέπει να έχη σοβαρούς λόγους δια να σιωπή!

— Έν πάση περιπτώσει, η ύμετέρα Έξοχότης θα εύρεσθη να παρατηρήση ότι μόνη η τύχη τον έσχετισε με τον δυστυχί εκείνον Πός, ότι τυχαίως συνητηθήσαν εις την ταχυδρομικήν άμαξαν κατά την εκ Ρίγας αναχώρησιν, και ότι τυχαίως μετέβησαν να διανυκτερεύσουν εις το καπηλείον του Σπασμένου Σταυρού.

— Βεβάζω, συνταγματάρχα, και άναγνωρίζω ότι αυτό άποτελεϊ σοβαρόν έπιχείρημα. Διά τούτο αι υπόνοιαι, αι όποιαί βαρύνουν τον καθηγητήν Νικολέφ, θα έξησθένουν σημαντικώς, εάν συγκατετίθετο να έξηγηθί περί του παραδόξου τούτου ταξειδίου, περί του όποιου ούτε την οικίγειάν του δεν προειδοποίησε...

— Συμφωνώ έν τούτοις όμως, ότι ότι σιωπή, νομίζω ότι δεν άποτελεϊ άπόδειξιν τής ένοχής του. Όχι, με όλην του την παρουσίαν, την νύκτα εκείνην, εις το πανδοχείον του Κρόφφ, δεν θέλω, δεν ειμπορώ να πιστεύσω ότι ο Νικολέφ ειθε ο δράστης του έγκλήματος! Ο διοικητής έννοουσε κάλλιστά, ότι ο συνταγματάρχης ήτο διατεθειμένος να υπερασπισθί τον Δημήτριον Νικολέφ ως Σλαύον, ως όμογενή. Αλλά και αυτός έξ άλλου δεν θα έπιθετο περί τής ένοχής του, έφ' όσον δεν θάπεδεικνύετο κατά τον περιφανερόν τρόπον.

— Πρέπει όμως να όμολογήσωμεν, παρετήρησε φυλλομετρών την δικογραφίαν, ότι ύπάρχουν έναντίον του σοβαρώταται υπόνοιαι. Δεν άρνεϊται ότι διήλθε την νύκτα τής 13 προς την 14 εις το πανδοχείον εκείνο... Δεν άρνεϊται ότι έκοιμήθη εις το δωμάτιον εκείνο,

του όποιον το παράθυρον διετήρησε κάποια νωπή έγχνη διασκελίσεως, εις το ίδιο δωμάτιον όπου άνευρέθη και ο συνδαυλιστήρ ο χρησιμεύσας εις την παραβίασιν του παραθυροφύλλου, η όποία έπέτρεφεν εις τον δολοφόνον να εισχωρήση εις το δωμάτιον του Πός.

— Είθε άλήθεις, άπεκρίθη ο συνταγματάρχης Ραγκενώφ. Τὰ τεκμήρια αυτά μαρτυρούν ότι ο δράστης ειθε ο ταξειδιώτης, ο όποιος διενυκτέρευσε εις εκείνο το δωμάτιον, και δεν ύπάρχει άμφιβολία ότι ο ταξειδιώτης αυτός ειθε ο Δημήτριος Νικολέφ. Αλλά η μέχρι τούδε ζωή του, όλόκληρος βίος χρηστότητος και τιμιότητος, τον υπερασπίζει έναντίον τιαούτης κατηγορίας... Εκτός τούτου, Έξοχώτατε, όταν άπεφασίσε να ταξειδέσθ, δεν έξεσφεν ότι θα είχε συνταξειδιώτην ένα υπήρητην τής Τραπεζής Γιούζάουζεν και ότι ο υπήρητης αυτός θα ήτο κομιστής σημαντικού ποσού, τον όποιον έπρόκειτο να παραδώση εις ένα άνταποκριτήν εις το Ρέβελε...

Και, αν ίσχυρισθί κανείς ότι η ιδέα του έγκλήματος τῷ έγεννήθη επί τη θέα του χαρτοφυλακίου εκείνου, το όποιον ο άύνητος υπήρητης δεν έκρυπτεν άρκετά, πάλιν πρέπει να μάς άποδείξη, ότι ο Δημήτριος Νικολέφ εύρίσκετο εις τόσφ μεγάλην οικονομικήν άνάγκην, εις τόσφ δεινήν χρηματικήν άνάγκην, ώστε να μη διστάση να σιωπήσθ άνθρωπον δια να κλέψη!... Αλλά άπεδείχθη τοιοῦτον πράγμα; η δε ζωή του Δημητρίου Νικολέφ, η έντιμος συγχρόνως και περιωρισμένη, μάς έπιτρέπει να παραδεχθώμεν ότι χρηματική άνάγκη ήμπορούσε να τον ώθήση μέχρι δολοφονίας;

Τὰ έπιχειρήματα ταύτα ήσαν άρκετά δια να κλονίσουν τον διοικητήν, ο όποιος ήρνεϊτο να βασισθί εις τας υπόνοιαις εκείνας, αι όποιαί δια τον ταγματάρχην Βέρντερ και τόσους άλλους ήσαν πλέον βεβαιότητες. Όθεν ήρκέσθη νάπαντήση εις τον συνταγματάρχη Ραγκενώφ: — Ας άφίσωμεν να προχωρήση η άνάκρισις... Τίως άλλα γεγονότα, άλλαι μαρτυρίαί, θα δώσουν εις την κατηγορίαν βάσεις στερεωτέρας. Ειμποροῦμεν να έχωμεν πάσαν έμπιστοσύνην εις τον δικαστήν Κέρστοφφ, εις τον όποιον άνετέθη η υπόθεσις αυτή. Είθε δικαστής άνεξάρτητος, άδέκαστος, άκέραιος, μη άκούων παρά την συνείδησιν του και μη έπηρεαζόμενος από την πολιτικήν... Δεν έπρεπε να διατάξη την σύλληψιν του καθηγητού πριν με συμβουλευθί... τον άφισεν ελεύθερον... Και αυτό βεβαίως ήτο το καλλίτερον που είχε να κάμη... Εάν παρουσιασθούν νέα περιστατικά και το απαιτήσουν, θα είμαι ο πρώτος που θα διατάξω να καθειρηθί ο Νικολέφ εις το φρούριον.

Έν τῷ μεταξύ, η πόλις ήρχισε να συγκινηθί ζωηρως. Η πλειονότης των κατοίκων έπίστευεν, ότι μετά την άνάκρισιν του ο καθηγητής θα συνελαμβάνετο, — οι μὲν, εκ τής άριστοκρατίας, επειδή τον θεώρουν ένοχον, οι δε άλλοι, επειδή είχαν την ιδέαν ότι, ως εκ τής σοβαρότητος του έγκλήματος, ο κατηγορούμενος έπρεπε, δια κάθε ένδεχόμενον, να προφυλακισθί.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ *

Αγαπητοί μου, Ο βασιλικόν Θεάτρον εκκλειςε!.. Τώρα που έτοιμαζον ται πάλιν νάνοίζουν τα πολυάριθμα και πολυώνυμα θεατρα των Αθηνών, πίπτει ως βόμβα η είδησις, ότι το Βασιλικόν Θεάτρον, η πρώτη, η έπίσημος και μόνη έθνική μας σκηνή, κλείει δια πολύν-πολύν καιρόν... Και άφού παρήλθεν η πρώτη εκπλήξις, οι φίλοι του θεάτρου — οι όποιοι ειθε, φυσικά, και φίλοι του έθνικου μεγαλείου, διότι όπως πολύ καλά γνωρίζετε, το Θεάτρον ειθε δέγμα πνευματικής άκμης και πολιτισμού, — οι φίλοι, λέγω, του θεάτρου ήρχισαν να σκέπτονται και να ζητοῦν τα αίτια και τους αίτιους τής καταστροφής. Φαντασθίτε! Μετά τόσα χρόνια και μετά τόσφ βάσανα νάνοκτήσωμεν και ημεϊς το έθνικόν μας θεάτρον, εις το όποιον τόσας έστηρίξαμεν έλπίδας, και το ίδρυμα αυτό να καταργηθί μετὰ έπταετή μόλις λειτουργίαν, σχεδόν φυτωζωϊκήν! Ποιος πταίει; Ο Βασιλεὺς που το εκκλειςε; Αλλά ο Βασιλεὺς το εκτισε, και αυτός το άνοιξε, και αυτός έδαπάνησε δια την συντήρησιν του ως τώρα περισσότερο από μισό εκατομμύριον. Δεν ήτο δυνατόν να εξακολουθήση να ζημιώνεται επ' άπειρον, πηνήντα η έβδομηντα χιλιάδες τον χρόνον, κ' έχασμε καλά να το κλείση, άφού είθε κι' άποείθε, ότι δεν ύπήρχεν έλπις.

Διά να ζημιώνεται τόσα το Β. Θεάτρον, σημαίνει ότι δεν εσυχνάζετο και δεν ύπεστηρίζετο από το κοινόν. Πραγματικώς. Μόνον εις τας «πρώτας» έπήγγαιεν ο καλός Αθηναϊκός κόσμος εις τας άλλας παραστάσεις, τρεις κι' ο κοῦκος. Καμμία στοργή, κανέν ένδιαφέρων εκ μέρους των Αθηναίων. Πταίουν λοιπόν οι Αθηναίοι; Πολλοι είπαν όχι. Δεν πταίει το κοινόν, αν δεν ειλικύετο προς το Βασιλικόν. Πταίουν οι διευθυνταί του, οι όποιοι δεν έξεσφεν να το εκκλειςουν. Πολλά θα ήκούσατε και σεις δι' αυτό το ζήτημα: Οτι το Β. Θεάτρον δεν έδιδε καλά έργα, ότι δεν έδέχετο τους νέους, ότι έδιάλγε από τα ξένα έργα τα πιό παλιν και μουχλιασμένα, ότι τα μετέφραζεν εις σχολαστικήν γλώσσαν, κλπ. κλπ.

Πιθανόν αυτά να ειθε και άληθινά, αλλά δεν πιστεύω ότι άποτελοῦν την μόνην αίτίαν. Διότι το Βασιλικόν έδωσε και πολλά καλά έργα, προπάντων την έποχήν κατά την όποιαν το διήθυσεν ο σκηνοθέτης κ. Θ. Οικονόμου, άνθρωπος του νέου πνεύματος και των νέων ιδεών. Αλλά μήπως τότε, με τελείας ύφδλας τας έπόψεις παραστάσεις, το Βασιλικόν ύπεστηρίζετο περισσότερο από τώρα; Καθόλου. Ερημία και τότε, έγκατάλειψις, όπως και πάντοτε. Τι σημαίνει τούτο; Σημαίνει ότι το αθηναϊκόν κοινόν δεν ένδιαφέρεται δια τίποτε, ούτε δια τα καλά έργα ούτε δια τα μέτρια. — ότι γενικώς δεν ένδιαφέρεται δια το θεάτρον — ότι δεν δίδει μίαν πεντάραν δια την πνευματικήν ζωήν, δια την τέχνην, δια το ώραϊον, δια το ύψηλόν. Με άλλους λόγους ότι δεν εύχαριστεϊται και δεν διασκεδάει εις το θεάτρον περισσότερο παρά παντού άλλου, όπως ο σημερινός πολιτισμένος Ευρωπαίος, ο όποιος το θεωρεϊ εύτυχίαν του να περάσθ, να χρησιμοποιήση την βραδιάν του, εις μίαν παράστασιν εκλεκτήν, τελείαν, ικανήν να τῷ δώση την μεγαλειέταν ηδονήν, την αισθητικήν συγκίνησιν!

Θα μου πῆτε: Διαιτί λοιπόν το καλοκαίρι ειθε γεμάτα τα αθηναϊκά θεατρα; Πως ο Αθηναίος ειμπορεϊ να ειθε έχθρος του θεάτρου τον χειμώνα και φίλος του το καλοκαίρι; Το φαινόμενον αυτό δεν πρέπει να σας άπατά. Αν το καλοκαίρι τα υπαίθρια θεατρα ειθε γεμάτα, αυτό δεν σημαίνει τίποτε περισσότερο, παρά ότι ο Αθηναίος, άνιών και ζεσταίνόμενος, δεν έξεσφει που άλλου να ύπάγη, και τριπόνοι εις ένα θεάτρον δια να περάσθ την ώραν του και να γελάσθ. Εύρίσκει το θεάτρον τότε την προχειρότεραν και εύθυνοτέραν διασκεδάσιν. Είθε που ειθε έξο' ούτε να ένδυσθί έχει, ούτε ναρίσθ το πόκερ του, ούτε να πάρη άμάξι, ούτε να ένοχληθί κατ' ούδένα τρόπον. Το πολύ-πολύ να έξετάσθ εις ποίον θεάτρον παίζεται η άστοιτοτέρα κωμωδία...

Τον χειμώνα όμως άλλάζει. Δια να ύπάγη εις το θεάτρον πρέπει ναρίσθ το σπίτι του, να θυσιάσθ το ραχάτι του και

φέρων εκ μέρους των Αθηναίων. Πταίουν λοιπόν οι Αθηναίοι;

Πολλοι είπαν όχι. Δεν πταίει το κοινόν, αν δεν ειλικύετο προς το Βασιλικόν. Πταίουν οι διευθυνταί του, οι όποιοι δεν έξεσφεν να το εκκλειςουν. Πολλά θα ήκούσατε και σεις δι' αυτό το ζήτημα: Οτι το Β. Θεάτρον δεν έδιδε καλά έργα, ότι δεν έδέχετο τους νέους, ότι έδιάλγε από τα ξένα έργα τα πιό παλιν και μουχλιασμένα, ότι τα μετέφραζεν εις σχολαστικήν γλώσσαν, κλπ. κλπ.

Πιθανόν αυτά να ειθε και άληθινά, αλλά δεν πιστεύω ότι άποτελοῦν την μόνην αίτίαν. Διότι το Βασιλικόν έδωσε και πολλά καλά έργα, προπάντων την έποχήν κατά την όποιαν το διήθυσεν ο σκηνοθέτης κ. Θ. Οικονόμου, άνθρωπος του νέου πνεύματος και των νέων ιδεών. Αλλά μήπως τότε, με τελείας ύφδλας τας έπόψεις παραστάσεις, το Βασιλικόν ύπεστηρίζετο περισσότερο από τώρα; Καθόλου. Ερημία και τότε, έγκατάλειψις, όπως και πάντοτε. Τι σημαίνει τούτο; Σημαίνει ότι το αθηναϊκόν κοινόν δεν ένδιαφέρεται δια τίποτε, ούτε δια τα καλά έργα ούτε δια τα μέτρια. — ότι γενικώς δεν ένδιαφέρεται δια το θεάτρον — ότι δεν δίδει μίαν πεντάραν δια την πνευματικήν ζωήν, δια την τέχνην, δια το ώραϊον, δια το ύψηλόν. Με άλλους λόγους ότι δεν εύχαριστεϊται και δεν διασκεδάει εις το θεάτρον περισσότερο παρά παντού άλλου, όπως ο σημερινός πολιτισμένος Ευρωπαίος, ο όποιος το θεωρεϊ εύτυχίαν του να περάσθ, να χρησιμοποιήση την βραδιάν του, εις μίαν παράστασιν εκλεκτήν, τελείαν, ικανήν να τῷ δώση την μεγαλειέταν ηδονήν, την αισθητικήν συγκίνησιν!

Θα μου πῆτε: Καί τι μάς μέλει, μάς αν εκκλεισε το Βασιλικόν; Τι ανακατεύονται εις αυτά οι μικροί; Μήπως ειμποροῦν, οι καίμενοι, να πηγαίνουν εις το θεάτρον; Το πολύ-πολύ σε καμμίαν άπογευματινήν. Έχετε δικήν. Αλλά έξεφτε διαιτί σας τα είπα όλ' αυτά; Δια να σας πώ και κάτι άλλο: Οτι η μόνη μας έλπις... είθε σεις, οι μικροί. Περιμένόμεν να μεγαλώσετε δια να γίνουν πολλά πράγματα και δια να ξανανοήθη και το Βασιλικόν... Αλλη ή άνατροφή η δική σας, και άλλη η άγάπη η δική σας προς τα πνευματικά και τα εύγενή. Όταν θα μεγαλώσετε σεις, δεν θα βαρυσθε βέβαια να πηγαίετε εις ένα καλόν θεάτρον. Δια την άπόλαυσιν του θα θυσιάσετε, ότι δεν θυσιάζουσθ σήμερα οι μεγάλοι. Η γενεά σας θάποτελήσθ το αθηναϊκόν κοινόν, το κοινόν που όνειροπολοῦμεν, το κοινόν που θάγαπά και θα ύποστηρίξη, όχι μόνον με λόγια, τα ώραϊα όλα και τα έθνικά. Και τότε θα ξανανοήθη το Βασιλικόν, και τότε θα εύδοκμήσθ και θανάδιεθθ ήληθίνα: το Έθνικόν Θεάτρον τής Έλλάδος!

Το φαινόμενον αυτό δεν πρέπει να σας άπατά. Αν το καλοκαίρι τα υπαίθρια θεατρα ειθε γεμάτα, αυτό δεν σημαίνει τίποτε περισσότερο, παρά ότι ο Αθηναίος, άνιών και ζεσταίνόμενος, δεν έξεσφει που άλλου να ύπάγη, και τριπόνοι εις ένα θεάτρον δια να περάσθ την ώραν του και να γελάσθ. Εύρίσκει το θεάτρον τότε την προχειρότεραν και εύθυνοτέραν διασκεδάσιν. Είθε που ειθε έξο' ούτε να ένδυσθί έχει, ούτε ναρίσθ το πόκερ του, ούτε να πάρη άμάξι, ούτε να ένοχληθί κατ' ούδένα τρόπον. Το πολύ-πολύ να έξετάσθ εις ποίον θεάτρον παίζεται η άστοιτοτέρα κωμωδία...

Τον χειμώνα όμως άλλάζει. Δια να ύπάγη εις το θεάτρον πρέπει ναρίσθ το σπίτι του, να θυσιάσθ το ραχάτι του και

(*) Η έπιστολή αυτή έγγραφη κ' έστοιχειοθετήθη από τής παρελθούσης έβδομάδος· άλλ' ένκα πληθώρας ύλης, δεν συμπεριελήθη εις το προηγούμενον φύλλον. Σ. τ. Δ.

τήν συντροφίαν του, να καλοπληρώσθ, να βάλη τα σόβκιν του, να πάρη άμάξι και να μείνη δυο-τρεις ώρας «εύτακτος και χωρίς να καπνίξθ».

Ε, δια να ύποστθ τόσας θυσίας έννας άνθρωπος, πρέπει βέβαια ναγαπά πολύ, πάρα πολύ το θεάτρον και την καλλιτεχνικήν άπόλαυσιν. Κ' επειδή αυτά τα πράγματα ο Αθηναίος δεν έμαθεν άκόμη να γαγάπ, δεν υφίσταται τας θυσίας και δεν πηγαίνει τον χειμώνα εις το θεάτρον παρά «έκτάκτως».

Και σημειώσατε ότι μόνον τον χειμώνα το θεάτρον ειθε θέατρον. Μόνον εις κλειστόν θεάτρον ειμπορεϊ να δοθί τελεία παράστασις, ομοιάζουσα με θρησκευτικήν τελετήν, με ιεροτελεστείαν. Ένας «Φάουστ» του Γκαίτε π: χ: ή ένας «Οιδίπους Τύραννος». Μόνον εις τα κλειστά θεατρα δίδονται τα μεγάλα, τα ύψηλά, τα εύγενή έργα, εκείνα δια των όποιων ο θεατής γίνεται «κρείττων έαυτού». Το καλοκαίρι ως επί το πλείστον ειθε καραγκιοζιλίκι. Έλαφρα κωμωδίαί, φάρσαι, περιπετειώδη δράματα, βάνουσα και πρόστιγα έργα, εκ των όποιων ο θεατής, και όταν δεν γίνεται «χείρων έαυτού», πάλιν δεν κερδίζει τίποτε. Μ' αυτή όμως ζυθμαίνει τας καλλιτεχνικάς του όρέξεις ο Αθηναίος, και δι' αυτό το Βασιλικόν Θεάτρον, μετὰ μάταιον έπταετή άγώνα να του άλλάζη τα γούστα και τας συνθέλας, εκκλεισε τελος τας πύλας του. Η Βουλγαρία όμως πρό όλίγου εγκαινιάσε το Έθνικόν Θεάτρον τής, και να είθε βέβαιοι ότι αυτό δεν θα κλείση τόσφ γρήγορα.

Θα μου πῆτε: Καί τι μάς μέλει, μάς αν εκκλεισε το Βασιλικόν; Τι ανακατεύονται εις αυτά οι μικροί; Μήπως ειμποροῦν, οι καίμενοι, να πηγαίνουν εις το θεάτρον; Το πολύ-πολύ σε καμμίαν άπογευματινήν. Έχετε δικήν. Αλλά έξεφτε διαιτί σας τα είπα όλ' αυτά; Δια να σας πώ και κάτι άλλο: Οτι η μόνη μας έλπις... είθε σεις, οι μικροί. Περιμένόμεν να μεγαλώσετε δια να γίνουν πολλά πράγματα και δια να ξανανοήθη και το Βασιλικόν... Αλλη ή άνατροφή η δική σας, και άλλη η άγάπη η δική σας προς τα πνευματικά και τα εύγενή. Όταν θα μεγαλώσετε σεις, δεν θα βαρυσθε βέβαια να πηγαίετε εις ένα καλόν θεάτρον. Δια την άπόλαυσιν του θα θυσιάσετε, ότι δεν θυσιάζουσθ σήμερα οι μεγάλοι. Η γενεά σας θάποτελήσθ το αθηναϊκόν κοινόν, το κοινόν που όνειροπολοῦμεν, το κοινόν που θάγαπά και θα ύποστηρίξη, όχι μόνον με λόγια, τα ώραϊα όλα και τα έθνικά. Και τότε θα ξανανοήθη το Βασιλικόν, και τότε θα εύδοκμήσθ και θανάδιεθθ ήληθίνα: το Έθνικόν Θεάτρον τής Έλλάδος!

Οτι η μόνη μας έλπις... είθε σεις, οι μικροί. Περιμένόμεν να μεγαλώσετε δια να γίνουν πολλά πράγματα και δια να ξανανοήθη και το Βασιλικόν... Αλλη ή άνατροφή η δική σας, και άλλη η άγάπη η δική σας προς τα πνευματικά και τα εύγενή. Όταν θα μεγαλώσετε σεις, δεν θα βαρυσθε βέβαια να πηγαίετε εις ένα καλόν θεάτρον. Δια την άπόλαυσιν του θα θυσιάσετε, ότι δεν θυσιάζουσθ σήμερα οι μεγάλοι. Η γενεά σας θάποτελήσθ το αθηναϊκόν κοινόν, το κοινόν που όνειροπολοῦμεν, το κοινόν που θάγαπά και θα ύποστηρίξη, όχι μόνον με λόγια, τα ώραϊα όλα και τα έθνικά. Και τότε θα ξανανοήθη το Βασιλικόν, και τότε θα εύδοκμήσθ και θανάδιεθθ ήληθίνα: το Έθνικόν Θεάτρον τής Έλλάδος!

Σας άπατάμαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Η' (Συνέχεια)

ΦΩΝΗ ΜΗΤΕΡΑΣ: — Τώρα έννοούμε γιατί τὰ παιδιά μας δὲν ἔχουν ποτὲ ὄρεξι... 'στὸ τραπέζι νὰ φᾶνε τὴ σούπα τους! ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ, ταραγμένη: — 'Αχ! διὰ μένα λέει!... ΦΩΝΗ ΚΡΕΘΗΠΙΟΥ: — Καὶ γιατί δὲν πουλιόυνται πιά τὰ μπιφτέκια μου!... ΦΩΝΗ ΦΩΜΑ: — Καὶ γιατί μοῦ μένουν καὶ μοῦ μπαγατιάζουν τὰ φωμιά μου!... ΦΩΝΑΙ ΠΟΛΛΑ ΜΑΖΙ: — Κάτω ἡ κυρία Παστακρέμα!... Κάτω!... Σπάστε τῆς τὰ τζάμια!... Χαλαρώστε τῆς τὸ μαγαζί! Διαφθείρετε τὴν νεολαίαν τῆς Ζαχαροπόλεως!... Διασπᾶ τὴν οἰκογενειακὴν ἀρμονίαν!... 'Αντιπολιτεύεται τὸ ἐντιμον ἐμπόριον!... ΦΩΝΑΙ ΑΓΡΙΩΤΕΡΑΙ: — Κάτω ἡ φαρμακεύτρια! ΦΩΝΗ ΕΥΜΕΝΗΣ, καταπιγομένη ἀμέσως ὑπὸ τῶν ἄλλων: — Μὰ σταθῆτε, σᾶς παρακαλῶ... Μὴν παραφέρεσθε!... 'Η κυρία Παστακρέμα δὲν παταίει καὶ τόσο πολὺ... ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, ἀπορομένη: — Μπᾶ! κάποιος μιλεῖ ὑπὲρ! ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ, κυτάζων ἀπὸ τὴν βιτρίναν: — Κυρία, εἶνε ὁ φαρμακοποιός! ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, ἐν ἀπελπισία: — 'Ετελεῖωσα! 'Η συνηγορῶ τοῦ μὲ χαντακόνει!... Εἶνε ἡ καταδίκη μου!... 'Αχ, ναί, παιδιά μου, ναί! Δὲν ἐφρόντισα γιὰ τὴν υγεία σας... Σᾶς ἐνεθάρρυνα εἰς τὴν λαιμαργίαν, τὴν παρακοὴν καὶ ἴσως εἰς τὸ ψεῦδος!... Εἶμαι ἀξία τῆς τύχης μου... ὅποια κι' ἂν θὰ εἶνε!

«'Η μεγάλη καλωσύνη βλάπτει...» (Σ. 196.)

«'Η μεγάλη καλωσύνη βλάπτει...» (Σ. 196.)... [Προχωρεῖ σταθερῶς πρὸς τὴν θύραν, ἀποφασισμένη νὰ ὑποστῆ τὸ μαρτύριον. 'Ο Διχουδάκης καὶ ὁ Τοῖδὸς τῆς φράττιουν τὴν διόδον.] ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ: — Ποῦ πάτε, κυρία; Γιὰ τὸ Θεό!... Θὰ σᾶς κομματιάσουν!... ΤΟΤΟΣ: — Εἶνε ἔτοιμοι νὰ ἐφαρμόσουν τὸν νόμον τοῦ Λύντζ... 'Ακούτε πετριές; [Ἀπέξω πετροβολοῦν μὲ μικρὰ λιθαράκια. Τὰ γυαλιὰ κροιοῦν ὡς ἀπὸ χάλιασαν.] ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ, ὁρμῶν μὲ ἓνα πιάτο, πρὸς τοὺς ἐπιδρομείς: — Πίσω, ἄθλιοι!... Θὰ σᾶς ρίξω μπόμπες!... [Νέα χάλια καὶ φωνὰ ἔξωθεν: «'Ανοιξ' τε!... 'Ανοιξ' τε!...»]

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ. — Σταθῆτε! ('Ανέρχεται εἰς τὸ δώρυγμα τὸ ἐμπροσθεν τῆς θύρας). ΜΑΓΔΑΛΗΝΟΥΛΑ: — Κάτω γρήγορα! Τί εἶδους γενναίτης εἶν' αὐτή; ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ: — 'Εγνώρισα τὴ φωνὴ τῆς μαμμᾶς. (Βράζει ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς ἓνα ἄσπρο μανδύλι καὶ τὸ σείει ὡς σημαίαν εἰρήνης πρὸς τὸ πλῆθος.) Ζητοῦμε ἀνακωχὴ γιὰ νὰ σᾶς μιλήσουμε! Θέλετε νὰ μᾶς ἀκούσετε; ΦΩΝΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ: — Ναί, ναί... ὄχι, ὄχι... Βγάτε ἔξω, κατεργάρικα!... 'Ας ἀκούσαμε!... 'Οχι!... 'Εμπρός!... 'Ακούμε! ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ, δημογοροῦσα πρὸς τὸ ἄδορατον πλῆθος: — Κύριοι μπαμπάδες μας... κυρία μαμμᾶδες μας... καὶ σεῖς, ὡ ἄνδρες Ζαχαροπολῖται, μάθετε ὅτι ἐμεῖς, λαίμαργα ἄγρια καὶ κορίτσια, εἴμεθα οἱ μόνοι ἔνοχοι!... 'Η κυρία Παστακρέμα εἶνε ἀθῶα!... τὴν ἐπαθε μόνο ἀπὸ τὴ μεγάλη τῆς καλωσύνη... ΦΩΝΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ: — Ναί... 'Οχι!... 'Ε! 'Ε!... Κάτω!... Κάτω!... ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ: — Μάλιστα, ἀπὸ τὴ μεγάλη τῆς καλωσύνης!... Τί ὠφελήθηκε αὐτή; ποῖα εἶνε τὰ κέρδη τῆς;... Νά, ἐχρεωκόπησε, κατεστράφη ἐξ αἰτίας μας... Τώρα κλαίει καὶ εἶνε πολὺ δυστυχῆς... Τὴν παρηγοροῦμε καὶ τὴν παρακαλοῦμε νὰ μᾶς συχωρέσει... Νὰ γιατί μᾶς βλέπετε ἀπὸ τὴ στιγμή ἐστὸ μαγαζί τῆς... 'Ἦλθαμε νὰ τῆς υποσχεθούμε ὅτι δὲν θὰ ξαναφᾶμε πιά οὔτε μιὰ καρμέλα, καὶ ὅτι θὰ τῆς πληρώσουμε ὅσα τῆς χρεωστοῦμε, μέχρι λεπτοῦ! 'Απὸ ἐδῶ κ' εἰς τὸ ἐξῆς, θὰ τρώμε ἀποκλειστικῶς... σούπα καὶ μπιφτέκια!... Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΧΑΣΠΗ: — Κρέας, παιδιά μου, κρέας!... Γίνεται καλλίτερο ἀπὸ τὸ κρέας; ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ: — Καὶ φωμί, ὅλο φωμί! Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΦΩΜΑ: — Δόξα σοι ὁ Θεός!... Τὸ φωμί, παιδιά μου, εἶνε τὸ κυριώτερο! ΤΟΤΟΣ, ἀνερχόμενος εἰς τὸ δώρυγμα. — Ζητῶ τὸν λόγον... 'Εγὼ εἶμαι ὁ κυριώτερος ἔνοχος!... Κατεγράσθη τὴν καλωσύνην καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆς κυρίας Παστακρέμα... Γι' αὐτὸ τῆς ζητῶ δημοσίᾳ συγγνώμην... Εἶχα πάρη τὸν κακὸ δρόμο κ' αἰσθανόμενον τὴν ἀνάγκη νὰ μεθῶ, κάθῃ φορὰ ποῦ μ' ἔτυπτε ἡ συνείδησις καὶ μοῦ φώναζε: «πλήρωσε

τὰ χρέη σου! πλήρωσε τὰ χρέη σου!» Κ' ἔπινα βουσινάδες καὶ σιρόπια... γιὰ νὰ λησμονῶ τὰ βάσανά μου! ΦΩΝΗ ΕΒΘΕΒΗ: — Τώρα νὰ σοῦ δείξω, κατεργάρη! ΤΟΤΟΣ, σιγά: — 'Η φωνὴ τοῦ μπαμπᾶ. (Δυνατά.) Τιμωρηστέ με, ναί, τιμωρηστέ με! ἀλλ' ἀφίστε ἡσυχὴ τὴν κυρίαν Παστακρέμα!... ΜΠΕΜΠΗΣ, τὸν τραβᾶ ἀπὸ τὸ φέρεμα: — Πές νὰ μὴ με δείρουν καὶ μένα! ΤΟΤΟΣ, δυνατά: — Ζητοῦμεν χάριν ὑπὲρ τοῦ μικροῦ Μπέμπη!... Εἶνε μόλις ἕξη χρονῶν!... Μπορεῖ νὰ τὸν συγχωρήσῃ κανεὶς, ἀποβλέπων εἰς τὸ τρυφερὸν καὶ ἀνεύθυνον τῆς ἡλικίας του!... 'Υπόσχεται ὅτι δὲν θὰ ξαναφᾶ γιὰ πιά γλυκὸ χωρὶς ἄδεια, καὶ θὰ εἶνε φρόνιμος σὰν ἄγγελάκι. ΦΩΝΗ ΕΒΘΕΒΗ: — Τὸ πουλάκι μου! ΜΠΕΜΠΗΣ, ἡσυχάζων: — 'Α! ἡ φωνὴ τῆς μαμμᾶς! ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ, δημογορῶν καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ πλῆθη: — Κυρίες καὶ κύριοι!... Σᾶς παρακαλῶ πολὺ, τραβηχτήτε, διαλυθῆτε!... Πταίω κ' ἐγὼ, ἀλλά... ἐπειδὴ δὲν ἔχω οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα... τί θέλατε νὰ κάμω τὸ ὄρφανό; Ποίος νὰ μὲ συμβουλευέσῃ; ποίος νὰ μὲ χαϊδέψῃ; ποίος νὰ μὲ δείρῃ;... Κανεὶς! Δὲν ἔχω εἰς τὸν κόσμον παρὰ τὴν καλὴν μου κυρία... καὶ εἶμαι ἔτοιμος γι' αὐτὴ νὰ πέσω εἰς τὸ φούρνο! ΦΩΝΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΠΛΗΘΟΥΣ: — Μπράβο! Μπράβο!... ΜΙΑ ΦΩΝΗ: — 'Αν θέλετε εἰρήνη, ἀφίστε νὰ μπῆ μέσα μιὰ μαμμὰ, ὡς... πρεσβευτινα! ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ: — Διχουδάκη, ἀνοιξε λιγάκι τὴν πόρτα, νὰ μπῆ ἡ κυρία ποῦ θὰ μᾶς στειλουν. ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ, κυτάζουσα ἔξω: — 'Εξέλεξαν τὴ μαμμὰ μου! 'Ανοιξε, ἀνοιξε γρήγορα, Διχουδάκη! ΣΚΗΝΗ Θ'. ΟΙ ΑΥΤΟΙ, Ἡ ΜΑΜΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑΣ Ἡ ΜΑΜΜΑ, πρὸς τὴν κυρίαν Παστακρέμα: — Κυρία Παστακρέμα, τὰ παιδιά μᾶς ἐφώτισαν. Καλὰ λέει ἡ παροιμία: «Ἀπὸ παιδί κι' ἀπὸ τρελλὸ μαθαίνεις τὴν ἀλήθεια!» Τὰ παιδιά μας σᾶς ἀγαποῦν πολὺ, καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀξίζετε. 'Αλλά... ἡ μεγάλη καλωσύνη βλάπτει... πιστεύω ὅτι τὸ ἀναγνωρίζετε. Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, μὲ φωνὴν τρέμουσαν: — Τάχα ποῦσα τόσο πολὺ... πάντοτε ὑποχωροῦσα... τὰ παραχάιδεα... Ἡ ΜΑΜΜΑ: — Τὰ παιδιά, ξέρετε, κυρία Παστακρέμα, δὲν θέλουν πέρα πολλὰ χάδια, γιατί χαλοῦν... ΦΩΝΗΝ ΘΑΛΕΡΟΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Bezançon]

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝῆ ΑΝΘΡΩΠΟΣ (ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'. 'Ανησυχία εἰς τὸ χωρίον

Εἰς τὸ χωρίον, μόνον τὸ βράδου ἀνησυχῶσαν διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Σάσα. 'Ο Βάσκας δὲν εἶπε τίποτα. Εἶχεν ὑπάγη εἰς τὸ δάσος καὶ δὲν ἐγύρισε πρὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ. — Μὰ ποῦ εἶνε ὁ Σάσας; ἠρώτησεν ἡ Μελανία. — Στὸ δάσος βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ Πάρφιν. Πολλὰκις συνέθη νὰ περάσουν ἐκεῖ τὰ παιδιά ὄλην τὴν ἡμέραν. Δι' αὐτὸ κανεὶς δὲν ξαναρώτησε διὰ τὸν Σάσαν. Μόνον ἡ Μελανία ἐσκέφθη: — Κρίμα νὰ μὴν ἔλθῃ... σήμερα ποῦ εἶχαμε τέτοια ὠραία σούπα... 'Ο Βάσκας ἐρρίφθη εἰς τὴν σούπαν μὲ τὰ ἄλα του, ἀλλ' ἔξαφνα ἐνθυμήθη τὸν φίλον του, ποῦ ἴσως δὲν θὰ τὸν ἔβλεπε πλέον ποτέ, καὶ οἱ λυγμοὶ τὸν ἐπνιξαν καὶ ἄρχισε νὰ βήχῃ... — Μὴ βιάζεσαι! τοῦ εἶπε τότε ὁ Πάρφιν. Τί; φοβάσαι μὴ σοῦ φύγῃ ἡ σούπα, σὰν τὸ Σάσα καὶ τὸν Κολοσό; Δὲ φεύγει! — Δὲ φεύγει! ἐπανέλαθεν ὁ Βάσκας, μόλις κρατῶν τὰ δάκρυά του. 'Ἐπαυσε νὰ τρώγῃ ἀπὸ τὴν λύπην του... ἡ σούπα ὅμως εὐωδίαζε τόσο ὀρεκτικὰ!... Ναί, ἡ λύπη του ἦτο μεγάλη... ἀλλ' ἔπρεπε δι' αὐτὸ νὰ μείνῃ καὶ νηστικός; Καὶ ὁ Βάσκας ἄδειασε τὸ πιάτο του μὴ χαρὰ... — Θὰ φυλάξω σούπα τοῦ Σάσα, τὴν τρώγει τὸ βράδου... εἶπεν ἡ Μελανία. 'Ο Βάσκας ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ τραπέζι μὲ ὀρμήν, ἔτρεξεν εἰς τὸ ποτάμι κ' ἐξέσπασεν εἰς θρήνους. 'Ἐξαφνα παρυσίασθη ἐμπρὸς τοῦ ὀ Σαμσονάκας. — Τί ἔχεις; τί ἐπαθες; — Φεύγ' ἀπὸ δῶ. — Σ' ἐκτύπησε κανεὶς; — Φεύγα, σοῦ λέω! Καὶ ὁ Βάσκας ὄρμησε, τὸν ἀναποδογύρισε καὶ τοῦ ἐβούτησε τὸ κεφάλι εἰς τὸ νερόν. — 'Ε, εἴ τί κάνεις; τί σ' ἐπίασε; ἐφώναξεν ὁ Σαμσονάκας καταθρυλωμένος. — Δὲν σοῦ εἶπα νὰ φύγῃς, νὰ μὴ με σκοτίζῃς; — 'Εγὼ, βρέ, ἤθελα νὰ σὲ παρηγορήσω, καὶ σὺ... Καὶ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ψυχρολουσίαν, ἔδωσε τοῦ Βάσκα μιὰ γροθιά δυνατή. 'Αρπάχθησαν τότε κ' ἐπάλασαν ὀλίγην ὥραν. 'Αλλ' εἰς τὸ τέλος ὁ Σαμσονάκας ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ «χάριν». — Σήμερα μ' ἐνίκησες... αὔριο ὅμως

θὰ σὲ σκοτώσω... θὰ σὲ κάμω κομματια... 'Ἐπειτα, ἐγὼ ἔχω ἓνα βιβλίον, ποῦ σὺ δὲν τὸ ἔχεις... μοῦ τὸ χάρισε ὁ Σάσας... μ' ἔναν καθάλληρ ἀπέξω... — 'Ἰπέα, ἀγράμματα! — Τὸ ἴδιο εἶνε ἄλογο ἔχουν καὶ οἱ δύο! 'Αλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ Σάσα ἐξύπνισε πάλιν τὴν λύπην τοῦ Βάσκα. — Τώρα... δὲν ἔχει πιά Σάσα! — Τί λές; — Δὲν εἶνε πιά ἐδῶ. — Ποῦ εἶνε λοιπόν; — 'Ο Βάσκας ἄρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ. 'Ο Σαμσονάκας ἐνόησε ὅτι κάτι ἔκτακτο ἐπιβέβαιε καὶ, ὅπως ἔκαμνε πάντοτε εἰς τὰς σοβαρὰς περιστάσεις, ἔχωσε τὸ δάκτυλό του εἰς τὸ στόμα του. 'Ἐπειτα, διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὸν φίλον του, ἔτρεξε εἰς τὸ σπίτι καὶ ἔφερε ἓνα ὠραῖο βιβλίον. — Φύγε ἀπ' ἐδῶ! — Μὰ πάρ' το λοιπόν, ἀφοῦ σοῦ τὸ χαρίζω. — 'Ἄσε με, σοῦ λέω... βιβλία ἔχω τώρα πολλά, ἄλλα τὰ βιβλία τοῦ Σάσα... αα!... σα αα... Καὶ δὲς του κλάματα ὁ Βάσκας... — 'Αλήθεια; ἠρώτησεν ὁ Σαμσονάκας κατὰ πλῆκτος. — 'Αλήθεια... ἀφοῦ ὁ Σάσας τώρα πιά ἔφυγε; — Πῶς ἔφυγε; — Νά, ἔφυγε γιὰ πάντα... τῶσκασε. — Καὶ ποῦ πάει; — Στὸ σπίτι του, ἔστῃ μάννα του... 'Ἐχει μάννα αὐτός. — 'Ο Σαμσονάκας δὲν ἐνοῦσε τίποτε. — 'Αμὴ ὁ Κολοσό; — Καὶ ὁ Κολοσό... ἔφυγαν μαζί!... ἔστῃς στέπες. — Κάνει πολὺ ζέστη ἔστῃς στέπες... Δὲν ἔχει νερὸ ἐκεῖ-πέρα... Γιατί τὸν ἄφισες νὰ φύγῃ;... γιατί δὲν τὸ εἶπες τοῦ Πάρφιν; — Θὰ φᾶς κανένα μπάτσο! ἐφοβήσεν ὁ Βάσκας. — 'Ἐπρεπε νὰ τοὺς λυπηθῆς... καὶ τὸ Σάσα καὶ τὸν Κολοσό... ἐξηκολούθησεν ὁ Σαμσονάκας κ' ἔβαλε τὰ κλάματα.

«Θεέ μου! ἀξίωσέ με νὰ γυρίσω εἰς τὸ σπίτι...» (Σελ. 189, στ. β').

ἡλιος, ἓνα γαύγισμα ἀπελιπμένον ἠκούσθη πλησίον εἰς τὸ σπίτι τοῦ Πάρφιν, ὡς ἂν ἐκινδύνευε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἰδιούς του... Οἱ ἄλλοι σκύλοι τοῦ χωρίου ἀπεκρίθησαν... 'Η Μελανία ἐξόπνησε φοβισμένη κ' ἐκύτταξεν ἀπὸ τὸ παράθυρον. — 'Ω, Θεέ μου!... 'Ο Κολοσό!... 'Ο Πάρφιν ἔτρεξεν εἰς τὴν αὐλήν. 'Ο Κολοσόσ καταβόθωσε νὰ συρθῇ ὡς τὸ σπίτι, ἀλλὰ μόλις ἐφθασεν, ἐκυλισθὴν κάτω κ' ἐβούτησε τὸ κεφάλι του εἰς τὸ νερόν. 'Ἦτο γεμάτος λάσπες καὶ ἀγκάθια, τὸ τρίχωμά του ὅλον εἰς κακὴν κατάστασιν. 'Ἐπινεν ὀλίγες γουλιές, καὶ πάλιν ἄρχισε νὰ γαυγίλῃ. Μόλις εἶδε τὸν Πάρφιν, τὸν ἐπίασε ἀπὸ τὸ πανταλόνι του καὶ τὸν ἐτράβηξε μὲ ὄλην τὴν δύναμιν πρὸς τὸ δάσος.

— Δυστυχία! κάτι θα έπαθον ο Σάσας! έφώναζεν ο Πάρφιν με αγωνίαν. Κάλ ο Βάσκας έβγηκεν από τo σπίτι και έξέσπασεν εις λυγμούς:
— Πάει! χάθηκε ο Σάσας!
— Μά ξερείς πού πήγε;
— Ναι... πήγε 'ς τίς στέππες.
— Τί έγύρευε 'ς τίς στέππες;
"Ολοι έξεπλάγησαν. "Ο Βάσκας ένθησεν ότι από κάθε στιγμήν πού έπερνούσεν, έξηρτάτο ή τύχη του φίλου του Και άπελπισμένως έφώναζε:
— Τώσκασε!
— Για νά πάη πού;
— Στή μάνα του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

"Επί τή ιχνη του Σάσα.

"Ο Σάσας πεθαίνει εις τήν στέππαν! "Η είδησις αύτή άνεστάτωσεν όλον τó χωρίον. "Ολοι έσχηκώθησαν εις τó ποδάρι. "Αλλά ό πιστός Κολοβός, άρού έσήμανε τόν κίνδυνον, έξηπλώθη κ' έκκίματο σαν ψόφιως.
"Ο Πάρφιν και οι υιοί του έσέλλωσαν τή μάνα.
— "Ο σκύλος είναι κουρασμένος... Δεν θα μπορούση νά τρέξη.
— Ξέρω τó δρόμο... έγω ώδήγησα τó Σάσα! έδήλωσεν ό Βάσκας.
— "Αχ, κακοτύρη!...
Τού έδωσαν ένα άλλογο.
— Πού άρισες τó σύντροφό σου;
— Στό δάσος.
— "Από 'κεί κ' έκεί;
— Δεν ξέρω τίποτα.
— Τότε πρέπει νά πάρουμε μαζί μας και τόν Κολοβό.

"Επησαν νερό, ψωμί, κρέας. "Εδεσαν τόν Κολοβόν εις τήν σέλλα του Πάρφιν κ' έξεκίνησαν τó γρηγορώτερον, έννοούντες ότι δεν είχαν νά χάσουν ουτε στιγμήν.
"Ο Βάσκας έτρεχεν έμπρός, ένθ ή άγωνία έσφιγγε τήν καρδιάν του. Πού νά ήτο τώρα ό Σάσας;... Τόν έφαγαν άρα γε τά θηρία; ή μήν είχε πέση νεκρός από τήν κόουρασι;... ή μήν είχε χάση τόν δρόμον και κατέκειτο τώρα εις τās στέππας έξηνητημένος;
Και μία άλλη άνησυχία έβασάνισε τόν Βάσκαν:
— "Ο Πάρφιν θα με δείρη τάχα ή όχι;
"Αλλά γρήγορα συνεπέρανε:
— "Ας με δείρη, δεν με νοιάζει... φθάνει να σωθη ό Σάσας.
Και ό Σαμισόνκας επίσης είχε άκολουθήση, καθιαιλλικευμένος εις ένα άλλογο χωρίς σέλλα.
— Πώς; είχαν ειπή κ' έγώ θέλω νά σώσω τó Σάσα, τó δασκαλό μας!
— Τί γρήγορα πού ηγναίνε κανείς με τάλογο! έσυλλογίζετο ο Βάσκας. Νά, έδώ σταθήκαμε νά ξεκουρασθώμε. "Ο Σάσας έφαγε φουντούκια και ήπιε νερό...

"Ο Κολοβός έξύπνησε διά νά τó έπιβεβαιώση.
— Νά, έγαύγισεν, αλήθεια!
— Έδώ χωρισθήκαμε! έπιθύρισε περίλυπος ο Βάσκας.
— Διάβολε! Κατά πού νά τραθήξωμε τώρα; ήρώτησεν ό Πάρφιν.
— "Ο Κολοβός θα ξερη.
Τόν έβαλαν κάτω και τού έδωσαν νερόν και κρέας, τó όποιον κατεβρόχθησεν αυτοςτιγμεί, και έπειτα άρχισε νά τρέχη δεξιά και άριστερά, άναζητών τή ίχνη. Τέλος ώρμησεν έμπρός, με ήχηρότατον γαύγισμα.
Τό καλόν ζών συνηθάνετο ότι από αυτό και μόνον έξηρτάτο ή ζωή του κυρίου του.
Οι άλλοι τó ήκολούθησαν άσθμαίνοντες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

"Εσώθη!

"Ο Κολοβός έξηκολούθει νά προχωρή δλονέν γρηγορώτερα. Μετ' όλιγον τά άλλογα ήρχισαν νά δυσκολεύονται πολύ νά τόν άκολουθούν, και τά γαυγίσματά του έγινοντο δλονέν πλέον άνήσυχα. Προφανώς δεν ήτο βέβαιος άν θα έπαυεύρισκε τόν κύριόν του ζωντανόν...
Μίαν στιγμήν μάλιστα εκάθησε, έσχηκώσε τó κεφάλι και ουρλιάσε δυνατά.
"Ο Πάρφιν ώχρίασε.
— Τί έπαθε;... Λές και μυρίζεται κανένα νεκρό...
Και στραφείς πρós τόν Βάσκαν:
— Μπράβο! τώ είπε με πικράν ειρωνειαν' ώρατα τά εκαταféρατε... έσύ και ό φίλος σου.
"Ο Βάσκας έχαμήλωσε τó κεφάλι.
"Ο Πάρφιν έξηκολούθησε:
— Δεν μου τώλεγεσ τολάχιστον λιγάκι πρωτήτερα, εύλογημένα; Τί θα πώ τού θείου του, αν τού συμβή κανένα κακό; "Αχ, Θέ μου!...
"Επειτα προσέθεσε περίλυπος:
— Έμεις φταίμε... "Επρεπε νά τόν προσέχομε περισσότερο... Μά ποίος έπείριμε τέτοιο πρᾶγμα; "Οταν πρωτοήλθε στό χωριό, έδυσκολεύετο νά ηγαίνη και ως τó δάσος... και τώρα... Πώς άλλαξε!
"Ο Κολοβός έπετοῦσε τώρα, χωρίς καν νά μυρίζη τó έδαφος. Ήσθάνετο ότι ό Σάσας ήτο εκεί πλησίον.
"Ο ήλιος είχαν ήδη ύψωθη, ή άμμος ήρχιζε νά καίη.
"Αλλά νά, ένα μαύρον πρᾶγμα έπάνω εις τόν χρυσοῦν τάπητα, ακίνητον ως πέτρα... "Ο σκύλος ώρμησεν εκεί και άρχισε νά τριγυρίζη ουρλιάζων. Οι χωρικοί επέξυσαν.
"Ο Σάσας ήτο έξηπλωμένος μπρούμυτα, με τά μάτια κλειστά, με τó πρόσωπον πελιδνόν και παραμορφωμένον.
— Σταθήτε, παιδιά, σταθήτε...

"Ο Πάρφιν έσχηκώσε τó κεφάλι τού Σάσα και ακκούμυσε τó αυτί του επάνω εις τó στήθος του.
— Φθάνει μόνο νά αναπνή...είδή μή...
Ναι, ένας αδύνατος παλμός ήκούετο μόλις.
"Ο Πάρφιν επήρε μίαν φιάλην, έθρεξε μίαν πετσέταν και τήν έβαλεν εις τó μέτωπον τού Σάσα. "Επειτα τού άνοιξε τά σφιγμένα δόντια μ' ένα μαχαίρι και τού έχυσεν δλίγον νερό εις τó στόμα.
— Δόξα σοί ό Θεός! έφώναξε' ήπιε μία γουλιά.
"Εξηκολούθησε νά χύνη νερόν κατά σταγόνας εις τó κεφάλι και εις τó στόμα τού Σάσα. Οι φίλοι του τόν έγδυσαν.
Συγχρόνως έστησαν μίαν σκηνήν και τόν έξήπλωσαν υπό σκιάν. "Επειτα τού έβρεξαν δλον του τó σώμα. Τό νερόν έστέγγονεν άμέσως.
"Επιτέλους ό Σάσας έβγαλεν ένα βαθόν στεναγμόν, ένα γόγγυσμα πόνου.
— Έσώθη! είπε τότε ό Πάρφιν με στεναγμόν άνακουσίσεως.
— "Αουός, Σαμισόνκας; είπεν ό Βάσκας σαν τρελός από τήν χαράν του. "Ο Σάσας έσώθη!

"Αργότερα, οι σωτήρες μετέφεραν τόν Σάσαν εις τó δάσος, κοντά εις τόν ρύακα, και τόν έβούτησαν εις τó νερόν. Τó σώμα, τó φλογισμένον από τόνσος ήλιον, άναπαύετο τώρα εις τήν θροαίαν του ρύακος. Πρós τó βράδυ, ό Σάσας ήμπόρεσε νά σηκωθη και είπε:
— Κρυώνα!
Τόν έσκούπισαν και τόν ένέδυσαν.
(Έπειτα συνέχεια) **ΚΙΜΩΝ ΑΑΚΙΑΣ**

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΡΝΑΝΗΣ
Βραβευθείς εις τόν Μικρόν Διαγωνισμόν τών Δευκῶν Δέξων [Ίδε Διάπλαση ε. ε., σελ. 167.]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΝΤΑΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΓΓΕΛΙΑΣ
"Η στήλη τών Μικρών "Αγγελιών ιδρύθη πρό οκταετίας, διά νάντικαταστήση τήν στήλην τών "Ασπαζιών και Πληροφοριών συμπεριλαμβανόμενῃν έως τότε, άνευ πληρωμής, εις τήν άλληλογραφίαν. "Η παλαιά εκείνη στήλη ήτο τεραπὴ και ένδιαφερούσα, διότι ή Διάπλασις έξέλεγε κ' έδημοσίευε τās εύφρεστέρας και πλέον ένδιαφερούσας πληροφορίες. "Επειδή όμως, με τήν αύξησιν του κύκλου τών άλληλογραφούντων φίλων μας, δεν ήπληξε πλέον χώρος άρκετός και πολλοί παρπονούντο, διότι δεν έδημοσιεύοντο εις τήν άλληλογραφίαν αι έρωτήσεις των και αι πληροφορίες των, ή Διάπλασις άπέφασκε νά τās κάμη πληρωτέας, και εκ τούτου ή ιδιαίτερα στήλη τών Μικρών "Αγγελιών.
Εις τήν άρχήν, ή νέα στήλη επήγγαμε καλᾶ. Δεν είχε βέβαια τήν χαρίν και τήν εύφυσίαν τής παλαιάς, αλλά... δεν είχε φθάση και εις τήν σάχλαν—ας τó εἴπωμεν καθαρά,—που έφθασε τά τελευταία αυτά χρόνια. Διότι πρέπει νά όμολογήσωμεν, ότι τó κακόν επαράγινε. Με τήν έλευθειαν πού έχει καθέναν νά δημοσιεύη ότι θέλη—βέβαια, άρού ή Διάπλασις νά μήν άπορίπτη παρά μόνον τās άπρεπίεις ή ύβριστικᾶς άγγελίας,—κατήχησε νά διαβάθη κανείς στήλας δλοκληρούς από άκατάληπτα και συνθηματικά κορακίστικα—λεξίδια γαλλικά, ιταλικά, άγγλικά, τουρκικά, άράβικα κτλ. εκτός τών ίδιᾶς έφευρέσεως συμβολικῶν ελληρικῶν, από τά όποια κανείς άλλος δεν έννοει τίποτε, εκτός του γράφοντος και του ένδιαφερομένου.
"Αλλά ό σκοπός του περιοδικού μας δεν είναι νά εξυπηρετη τά άτομα και τούς ιδιαίτερούς κύκλους. Κάθε τί πού δημοσιεύεται εις τήν Διάπλασιν—άπό τó μυθιστόρημα έως τās Μικράς "Αγγελίας,—πρέπει νά έννοείται από όλους, νά ένδιαφέρη όλους, νά έχαρτισθη όλος. Και νά είναι ώραιον. "Ο συνδρομητής ό όποιος πληρώνει διά νά διαβάξη, δεν είναι υποχρεωμένος νά δέχεται καθ' έβδομάδα δύο και τρείς πολλάκις στήλας τοιούτων γελοιῶν άναρτησιῶν. "Οχι! "Ο σκοπός τών Μικρών "Αγγελιών παρεξηγήθη, και τόνσος οικτρώς, ώστε ή Διάπλασις είναι σήμεραν υποχρεωμένη νά λάβη μέτρα ριζικά.
Δεν τήν μέλει αν από τās Μικράς "Αγγελίας εισπράττη και καλύπτη μέρος τών υπερόγκων δαπανῶν τής. Παραδέλπει τó ίδιόν της συμφέρον χάριν του συμφέροντος τών πολλῶν, τής δλομελείας. "Ούτε είναι δίκαιον, διά νά διασκεδάζωμεν, διά νά κάμνουν τó κέρι των μερικοί, νά δυσαρεστοῦνται και νά ζημιώνονται όλοι οι άλλοι άναγνώσταί. Και από σήμεραν, προδάνει εις τήν έξής άπόφασιν:
Οὐδέμια Μικρά "Αγγελία θα δημοσιεύεται εις τó έξής αν δεν είναι συντεταγμένη οὐτω πως, ώστε νά ένδιαφέρη τόν κύκλον μας εν γενεί. Έάν δε είναι ιδιωτικῆς όλος φύσεως, πάλιν, διά νά δημοσιευθῆ, πρέπει νά είναι τοιαύτη, ώστε νά έννοηται υπό παντός άναγνώστου και προπάντων υπό τής Διαπλάσεως.
Παραδείγματός χάριν:
"Καλῶς ήλθεσ εις τās "Αθήνας, "Ελληνόπαι. Οι φίλοι σου σ' επανείδον μετά μεγάλης χαράς". Ίδού μία άγγελία ιδιωτικῆς μέν φύσεως, αλλά καταληπτή. Τοιαῦται είναι: τά συγχαρητήρια ή τά συλληπητήρια διά ρητῶς αναφερόμενα γεγονότα, οι χαιρετισμοί, αι προτάσεις περί άλληλογραφίας ή φανερώσεως φευδωνύμων, αι αιτήσεις διαφόρων πληροφοριῶν—έτω και όταν ένδιαφέρουν μόνον τόν έρωτῶντα, ως: πού είμπορεύ με εύρω τó τάδε βιβλίον; ποίος εἴδευρει ένα καλόν διδάσκαλον τής "Εσπεράντο; — κτλ. κτλ.

"Αγγελία όμως ως αύταί: "Τί έμαθα; σοῦ έδωσαν τά παπούτσια από "Αθηνάων;... Πυργιωτικοί κουραμπιέδες ώραίοι;... Βερίντα! άμαξα ιδιωτικῆ! Τριανδρία!... πῶ! πῶ! έσύου!—και τά λοιπά, στήλας δλοκληραί!—του λοιπού δεν θα δημοσιεύονται, τó δε αντίτιμον θα κρατηται εις τήν διάθεσιν του άποστειλαντος.
"Εν γενεί, ή Διάπλασις θα κρίνη κάθε "Αγγελίαν, αν είναι δημοσιεύσιμος ή όχι. Και αν, κατά τήν γνώμην τής δεν είναι, δεν θα τήν δημοσιεύη με καμμίαν πληρωμήν, χωρίς νά είναι υποχρεωμένη νά δώση λόγον εις κανένα διά τήν άπόρριψιν.
"Αγγελίαι στελλόμεναι μετά τήν δημοσίευσιν τής παρουσίας Δηλώσεως, υπάγονται εις τόν περί οῦ ό λόγος έλεγχον. Αι σήμεραν δημοσιεύόμεναι, είναι αι τελευταίαί του είδους, τó όποιον δεν θα επιτρέπεται πλέον. Τό τιμολόγιόν μας μένει τó ίδιον.
Διά τού μέσου τούτου, ελπίζω, ότι ή στήλη τών Μικρών "Αγγελιών θα επανακτήση έντός όλίγου τήν προτέραν τής εὐπρέπειαν και σεμνότητά, ίσως δε—διατί όχι!—και τήν παλαιάν τής εύφυσίαν και χαρίν.

Μαραμένη Γαβία, πίστευσε ότι ως άνοιξιν έχαιρέτησα τήν έπιστολήν σου. Γράφε μου συχνότερα και μελαγχόλιε σπανιότερα.
Βλέπεις τί γράφω σήμεραν, "Ιδανικότης, περί τών Μικρών "Αγγελιών. "Αλλά τά μέλη του Συλλόγου σας άς μή τó πάρον ενπάνω των. Τά λέγω δι' όλους, γενικῶς. Διότι κάμνουν όλοι και κατανατᾶ πλέον συνηθεια, δεν πταίει κανείς.
Διά τά ποικιλικά, Μιρόλα, τώρα πού έφυγε ή Πισσα, επήρα μίαν φακάν τελεσιότατου συστήματος—σε βεβαίω!
Γέρω του Μωριά, από τής 12 "Ιανουαρίου μέχρι τής 2 Φεβρουαρίου, ενεγράφησαν ή άνανέωσαν 279. "Αλλά διατί έρωτάς;
"Εάν δεν σοῦ δίδη κόπον, Ζήτω ή Πατρις μας, θά μου κάμησ μεγαλήν χάριν να τά ζητήσης και να μου τά στείλεις.
Ναι, εύχαριστώσ, **Αιγυπτία Βασιλόπαι**, Θεραμύ συγχαρητήρια διά τήν επέτειον του Συλλόγου σας και διά τó κομήν Σήμα τών μελῶν (οδρανί, με γράμματα χρυσαά "Σύλλογος "Ωραία Χίοσ και εις τó μέσον τó μονόγραμμα τής Διαπλάσεως).
"Από τó προσεχές φύλλον, **Ριζοσπάσι**, άθήρησι νέον άνάγνωσμα διά μικρά παιδιά, άλλ' όχι από τήν Μάρθαν. "Η Μάρθα τώρα ξεκουράζεται εις τó χωριό τής.
Πολλή ζέση, αλήθεια, **Δουκίνασας τής Κεφαλληνίας**, και πρότιμη. Φαντάσου, ότι εις τήν Εθέρωπήν άκομη χιονίζει!...
"Εξαιρετικῶς ώραία ή έπιστολή σου, **Τάλω**, περί τής πρώτης έπιθεωρήσεως του πρώτου στρατού τής Κρήτης υπό του "Υπάτου "Αρμυστου. "Ανταξία τής περιστάσεως!
Και ή δική σου, **Λουά**, με τήν περιγραφήν τής έξοικίτης εθδρομής, ώραιότατη. Τó περίσσευμα κατετέθη εις τó ταμείον άπόρων.
"Ωραία; έπιστολάς, εις τās όποιᾶς δεν έχω τόπον νά παντήσω, μου έγγραφαν αυτην τήν έβδομάδα και οι εξής: **Πολισαρος Νέμος**, **Γλυνοχάραγμα**, "Ενωσις ή Θάνατος, "Ιερά "Αλις, **Παλλά**.
Μή λησμονητε και τó ξεσπάθωμα! Αι είδοί του... Μαϊου πάρεσι!...

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

8.—"Ο "Αργυρέφανος Ζυός μου συνιστά θερμοτάτα ένα πτωχόν παιδί, μαθητήν του εν Βόλω γυμνασίω.
9.—"Αλλο πτωχόν παιδί από τήν "Ερμούπολιν, αβευθημένον εις τó πέλαγος τής άπελπισίας χάριν τής ανεχίας του, μου γράφει και συνιστάται μόνον του.

"Ελπίζω, ότι οι εύποροί μας θα σπείσουν να τούς έγγράψουν και τούς δύο, όπως ό Σύλλογος "Αγία Σιών»—εύχέ τού!—ένέγραψε διά τήν γ' τριμηρίαν του 1903 τήν ύπ' αριθ. 18 του 1906 καταθεθέν άπορον. Ποίος θα τήν έγγράψη τώρα και διά τήν δ' τριμηρίαν, διά νά έχη πλήρες τó έτος;
ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΦΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
[Οδδεν φευδωνυμον εγιναιεται ή άνανεοῦται αν δεν συνοδευεται υπό του δικαιώματος φρ. 1. Τά εγκαίνόμενα ή άνανεοῦμενα λοχῶν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1908. "Οσα συνοδευονται από α, άνήκουν εις άγόγια, και όσα από κ. εις κορίτσια.]

Νέα φευδωνύμια: Κεσοβάτης Πάν, α. (Χ. Χ.) Νηρηίς τής Πεντέλης, κ. (5+) "Ελλάς-Κοηη, α. (+ +) Κρητίων "Ουερον, α. (δ! δ!) "Ελλικόνβια, α. (+) Ζυάγιον Ηύγου, α. (**) "Ιωνική Άδρα, κ. (Β. Κ.) "Θολοποταμούςσ, α. (Δ. Μ.) Κλιωσίγλωσ Ζωή, κ. (Σ. Κ.) "Αραμιά Σόδα, κ. (!!!) **Ραμηγιά**, α. (Ω. Ω. Ω.) **Ανάμης του Πνεύματος, α.**

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτεινουν μόνον οι έντονος φευδωνυμον λοχῶν δια τó έτος ποῦτο, πρὸς τούς έντονος φευδωνυμον έπισης λοχῶν δια τó έτος ποῦτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με φευδωνύμια καταηρημένα, δεν δημοσιεύονται.]
Μικρά Μυστικά επιθυμῶν ν' άνταλλάξουν: ό **Αιγυπτίος Πολύκην** με τήν "Ανθοστόλιον Χιον, **Αιγυπτίαν Βασιλόπαιδα** και "Ανθος τής Αιγύπτου—ή **Ανσυνής "Υπαξις** με τó **Μαγεμένο "Αερογιάλι**—ό **Καμνουν όλοι και κατανατᾶ πλέον συνηθεια**, δεν πταίει κανείς.
Διά τά ποικιλικά, **Μιρόλα**, τώρα πού έφυγε ή Πισσα, επήρα μίαν φακάν τελεσιότατου συστήματος—σε βεβαίω!
Γέρω του Μωριά, από τής 12 "Ιανουαρίου μέχρι τής 2 Φεβρουαρίου, ενεγράφησαν ή άνανέωσαν 279. "Αλλά διατί έρωτάς;
"Εάν δεν σοῦ δίδη κόπον, Ζήτω ή Πατρις μας, θά μου κάμησ μεγαλήν χάριν να τά ζητήσης και να μου τά στείλεις.
Ναι, εύχαριστώσ, **Αιγυπτία Βασιλόπαι**, Θεραμύ συγχαρητήρια διά τήν επέτειον του Συλλόγου σας και διά τó κομήν Σήμα τών μελῶν (οδρανί, με γράμματα χρυσαά "Σύλλογος "Ωραία Χίοσ και εις τó μέσον τó μονόγραμμα τής Διαπλάσεως).
"Από τó προσεχές φύλλον, **Ριζοσπάσι**, άθήρησι νέον άνάγνωσμα διά μικρά παιδιά, άλλ' όχι από τήν Μάρθαν. "Η Μάρθα τώρα ξεκουράζεται εις τó χωριό τής.
Πολλή ζέση, αλήθεια, **Δουκίνασας τής Κεφαλληνίας**, και πρότιμη. Φαντάσου, ότι εις τήν Εθέρωπήν άκομη χιονίζει!...
"Εξαιρετικῶς ώραία ή έπιστολή σου, **Τάλω**, περί τής πρώτης έπιθεωρήσεως του πρώτου στρατού τής Κρήτης υπό του "Υπάτου "Αρμυστου. "Ανταξία τής περιστάσεως!
Και ή δική σου, **Λουά**, με τήν περιγραφήν τής έξοικίτης εθδρομής, ώραιότατη. Τó περίσσευμα κατετέθη εις τó ταμείον άπόρων.
"Ωραία; έπιστολάς, εις τās όποιᾶς δεν έχω τόπον νά παντήσω, μου έγγραφαν αυτην τήν έβδομάδα και οι εξής: **Πολισαρος Νέμος**, **Γλυνοχάραγμα**, "Ενωσις ή Θάνατος, "Ιερά "Αλις, **Παλλά**.
Μή λησμονητε και τó ξεσπάθωμα! Αι είδοί του... Μαϊου πάρεσι!...

"Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους τής: "Ασπαζιαν Β., Κλιωσίγλωσ Ζωήν (θερμότατα συλληπητήρια) "Εθνικόν "Ερωσίμόν (βεβαίως ελήθησαν) **Γυμνασιόπαιδα** (έχει καλῶς) **Πτερόσοσαν "Ελαβα** (έλαβα,

εὐχαριστώ) Ἐπίδομα τοῦ Μέλлонτος (καλῶς νὰ ἐλλοῖς, ἡ Ἐπιδόμα Χαροῦνη (βεβαίως, ἡ ἐγγράφη ἀπόρου λογίζεται ὡς ξεσπῆθωμα) Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανὸν (ἀνὴρ θελῆς στείλει μὴ τὸ νὰ τὸ διαβάσω, ἀλλὰ νὰ τὸ δημοσιεύσω, ὄχι!) Ἰατρὸν τῶν Σοφῶν, Ἀγκαθῆναι (κατενοουσιασμένον μὲ τὸ διπλοῦν φυλάδιον τῆς Κυριακῆς, μὰ καὶ ποῖος δὲν εἶνε;) Ποιητὴν τοῦ Ἀπίδου, Χιονισμένον Λάσος (ἔστειλα) Τοξέλλι (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Φιλοπόριδα Σμυρναίου Πάσχιζω ὅτι θὰ τὸ κατορθώσης ἀργότερα) Πάσοσαν Ἐλλάδα (εὐχόμενοι ἐπιτυχίαν) Μορδάου (εἰς τὸ προσέχει) Αἰγυπτιακὸν Φόνηκα (ὁ κ. Φαίδων δὲν εἶπεν, ὅτι ἄλοι οἱ πνευματικὰ εἶνε ἀπατεῶνες, εἶνε καὶ θύματα ὅσον διὰ μερικὸς ἐπιστήμονας ποὺ καταγίνονται εἰς τὸν πνευματικόν, τὸ κάμνον διὰ νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει, ἀλλὰ τίποτε ἀπερροσικόν) δὲν βεβαίονον) Σοφίαν Γ. Σ. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπῆθωμα) Ἀργικέ-ρανον Δα (ἔχει καλῶς) Ἐνδοξον Ἐλληνα (ἔστειλα) Νάσαρον τῶν Ἀσιακῶν (εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ ἐλπίδες) Μακεδονίαν (σ' ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ δὲν ἐλάμβανες τότε τὸ φύλλον εἰς τὸ Ἀρσάκειον;) Μαγεμένο Ἀκρογιάλι, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Μαΐου, θάπαντῆσω εἰς τὸ προσέχει.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνιζόμενοι παλεῖται ἐν τῇ Γραφίῳ μας εἰς φανέ-λως, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 27 Μαΐου ἕκ τῶν Ἐπαρ-χιῶν μέχρι τῆς 6 Ἰουνίου ἕκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 20 Ἰουνίου.

224. Δελφίνος.

Σὲ ρῆμα κοινὴ πρῆσις Κ' ἐπιρρημα σιμόνον Κ' ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ παλῆθ Πόλι γνωστὴ δηλοῦν.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἐνάστου Ἀγάλματος

225. Συλλαβόγραφο.

Σύνθετον κοινὸν θὰ λάθης Καὶ Αἰγυπτίων θεῶν, Καὶ χωρὶς νὰ καταλάβης Ἰγρὸν θάχης ὄρυκτον.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Σταλακίτου

226. Στοιχειόγραφο.

Εἶνε φῆρι ποῦ τὸ τῶς, Μὰ ὁ λαμὸς ἐάν τοῦ λειψῆ, Ἐνα πρᾶγμα στρογγυλὸ, Μ' εὐκολία θὰ προκύψῃ.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Θυμάρι τοῦ Βράχου

227. Διπλοῦς Ἀναγραμματομῶς.

Ταράνττει ἀρχαῖος βασιλεὺς Ἀλλῶς τὰ γράμματά του Κ' ἀμέσως γίνεται ψυχρός, Παγώνων τὰ ἀϊμάτα του... Καὶ πάλιν τῶν γραμμάτων του Τὴν τάξιν μεταβάλλει Καὶ τότε οἱ στρατιῶταί του Τὸν βάζουν... ἐπὶ τὸ κεφάλι.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Πισίτι-Πατεῖς

228. Διπλὴ Ἀεροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν μικρὸν ζῶον, τὰ δὲ δεύτερα πρῶσιον. 1, Θεὸς τοῦ γάμου. 2, Γυνὴ διάσημος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. 3, Μία τῶν Μοιρῶν. 4, Μία τῶν Νηρηίδων.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Νυκτὸς

229-231. Κερνούμενα καὶ ἀνεστραμμένα ὀνόματα πῶλεον.

- 1.— Τὸ ὄνομα τῆς λέξεως ταύτης;
- 2.— Τὸ αἶμα, λέγουν, νερὸ δὲν γίνεταί.
- 3.— Αὕτη ἡ ἀτραπὶς ἀγει εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἐλευθέρου Ἑλληνο

232-234. Ἀστεία Παραγράμματα.

- 1.— Ἀφορία βάλτου σφῆς.
- 2.— Ὁ μωρὸς εἶνε μέρος τοῦ πώματος.
- 3.— Τὸ πῶμα εἶνε μέρος τῆς αἰκίας.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἑλλήνου Ναυτοκόπου

235. Συλλαβικὸς Ρόμβος.

- * = Φωνῆν.
- * * = Ἀρχ. ὄνομα ρωτικοῦ ποταμοῦ.
- * * * = Ἐπιθετ. σχετικὴν μὲ τὴν ἀμαρ- *
- * * * = Ρῆμα εἰς μί. [τιαν
- * * * = Κατάληξις ρηματικῶν.

Κάθε ἀστερίσκος τοῦ σχήματος ἀντιπροσωπεύει μίαν συλλαβὴν.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Πρωταθλητοῦ

236. Ἑλληνοσύμφωνον.

η-ειεια-ια-σα-α-υοια Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Κόρης τῶν Ὀνειρων

237. Γεῖφος.

	εδ	ου	εδ
ΓΟΝ	εδ	ου	εδ
	εδ	ου	εδ

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀστῆος τῆς Ἰωνίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 16

450. Κερασσοῦς (κίρας, οὖς).—151. Ψυχὴ (ψι, χί).—152. Βέλος-ἔλος.

153. A A 154-158. Διὰ τῶν Δ, Χ, χοροδῆ, διγα, χιθῆ, διδαχῆ, δι- A - ΓΗ - ΣΙ - ΛΑ - ΟΣ χάζω. —159. Ἄι- MA - ΛΑ - ΓΑ - ΟΣ ἠτης, Ἀρήτης, Κρήτης, Κράτης.

κράτος, κράτος, κότος, κύτος, ἔκτος.—160. ΚΑΙΒΗ-ΑΚΑΡΙ (Κοσσος, Λίκος, Ἰοάκω, Βίρβιτος, Ἡρδανός).—161. Περφισμένως χροῖ γελοῖται ὡσεὶ ἄλλ.—162. Ἡ Ἐλίθη ὑ- πῆρξεν ὄρατα (εἰ εὐ ἐν ε - ὑπ' ἤρξεν ὄρατ - α).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Οἱ δημοσιεύοντες Μικρὰς Ἀγγελίας, παραπέμπονται εἰς τὴν σχετικὴν Δήλω-σιν, σελῆς 199 στήλη α', ἐν τῇ Ἀλλη-λογραφίᾳ.]

Υπερήφανο Ἑλληνοπόλο, συγχαρητήρια δι' ὠρασιότατην Σουηδικὴν Γυμναστι-κὴν, Γραβάτα, Ζιζάνιον, Πανζουρισμὸν ὅς ἀρεσεῖ; εἰ;—Γλυκοχάραμα. (H, 262)

Παῦ ἀνταλλαγὴν δελταρίων ἐνεκα τοῦ προσεχοῦς ἀπὸ τὴν Ἑυρώπην ταξεί-διου μου. Εὐχαριστῶ ἄλλοι; ὅσοι μοὶ ἀπέ-στειλαν.—Jean Papadopoulos de Smyrne.

Μαρία, Ἰουλί, ἐντελὸς περιττὴ ἡ ἀνά-μεις μοι εἰς τὸν νέον κύκλον. Τέτοια τιμὴ!—Μυδὸς. (H, 264)

Καταδικάζω Αἰγύπτιον Πόλιμα εἰς δέκα φράγκων πρόστιμον καὶ καθαίρεσιν ἀξιώματος, διότι εὐρεθείς πρὸ τῆς λωποδυ-τρίας βασιλοπάιδος δὲν ἀλυτόδεσεν αὐτὴν!... —Ἰδαμνότης, βασιλίσσα κράτους ἀνοικτο-κάρδων. (H, 265)

Ἀστρον Εἰρήνης, ἡλιθε, εἶδες κ' ἐκ τοῦ Ἰαχαροπλάστειο τ' Ἀθηναίου διω-χθεὶς ἀπῆλθε;! Τσιριμπιμπι! Ἐδῶσου, Βε-ρουντιανέ!—Ἀραμπία Σάδα, ἀρχίατρος κρᾶ-τους ἀνοικτοκάρδων. (H, 266)

Λυκιδεὺ! Μουσικὴ φθόγγε! Βασιλεὺ—στρατηγέ! Ἡρωῖ! Συγγραφεὺ Ὁμή-ρου! χαίρετε! Θεία ἡμῶν φερτυνοῦστικω-τάτη! Ἐδουίσταται καὶ ἐπιτυχεῖς πάντοτε, Λυκιδεὺ, αἱ ἐπινοήσεις σου! Μπράβο! λοι-πὸν ἀναμένω! Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα (H, 267)

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν εἰκονογρ. δελταρίων μὲ Χιὸν τοῦ Ταυγέτου, Αἰγυπτίαν Βασι-λόπαιδα, Ἐυγὴν τῆς Μάρας, Λακωνικήσα Ἀρ-σοκεῖαδα, Μυδὸσαν.—Ζιζάνιον Πύργου, Πύρ-γος (Ἡλείας). (H, 268)

Εὐχαριστῶ ψηφιστάς με, ἰδίᾳ φίλατων Ὑμῶν τῆς Ἐλευθερίας, —πρῶτον Ὑπερ Διαπλάσεως, Θερασύβουλος Ἀυτόνο-μος. (H, 269)

Ἰδαμνότης, Γαῖα! Συνελήθη Βασιλοπάις καὶ καταδικάσθη! Μπιζζζ! Σεῖς δὲ λά-βετε τὰ μέτρα σας.—Μεγεξεδένιο Ὀνεργο. (H, 270)

Καταγγέλω αἰγυπτίαν βασιλοπάδα ἐπὶ... τρίτη λωποδυσία ἐντός τράμ! Δια-τάσσει! Ἀσὴρ Εἰρήνης (ὑπουργὸς Δικαιο-σύνης) ἐκδώσαι ἐντάλμα συλλήψεως.—Χιακὸς Οὐθαρὸς. (H, 271)

Προτεῖνω ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν μετ' ὄλων τῶν ἐν Χίῳ συνδρομητῶν καὶ συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» παρακα-λουμένων νὰ σημειώσω ἐπὶ τοῦ τετ. αδιου τῶν ὀνομα καὶ ἀληθῆ διεύθυνσιν των. Παρα-καλεῖται πρῶτον Δέκτω Ἀνακοφίσεως δη-λώσαι, ἐάν εὐδρεστήται νέον του ψευδῶνυ-μον.—Εἰκοστή Πέμπτη Μαρτίου. (H, 272)

Χιῶτες!! Παμψηφει ἀναδείξετε νικητὴν Συνδυσκῶν Πανελληνίου Αἰγυπτια-κῆς Ἐνώσεως; καὶ μαζί μ' αὐτὸν τοὺς δύο ὑποψηφίους Χιῶτας ΕἰΚΟΣΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΜΑΡΤΙΟΥ ΠΑΣΧΟΥΣΑΝ ΕΛΛΑΔΑ

Δὲν πιστευόμενα νὰ εὐρεθῇ Χιωτόπουλο νάρ-νηθῇ τὴν ψῆφον του στοὺς δύο ὑποψηφίους πατριώτας του. (H, 273)

Πρὸς ἐπεξηγήσιν τῶν προῶρων ἴσως προσ-κλογικῶν ἀγγελιῶν τοῦ προπαρελθόν-τος φύλλου καὶ ἵνα σαφῆ ἴδειαν οἱ φίλοι συνά-δελφοὶ λάβωσιν, ἐπισήμως πάντες σχεδὸν οἱ συνδρομηταὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδᾶν καθιστώμεν γνωστὴν τὴν ἴδρυσιν τῆς ΠΑ-ΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΑἰΓΥΠΤΙΑΚΗΣ ἘΝΩ-ΣΕΩΣ ἥτις δι' ἰδικοῦ της συνδυασμοῦ, αντι-προσωπεύοντος τὰς κυριώτερας πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ τιμητικῶς διὰ θέσεόν τινων, τινὰς τῆς Ἐλευθερίας καὶ Δούλης Ἑλλάδος, θὰ διεκδικήσῃ ἐν τῇ ἐφετινῇ δημοψηφί-σματι τὴν νικῆν. Πεισθηθὲς εἰς τὴν εὐγέ-νειαν τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλληνοπαίδων, ἐλπί-ζομεν ὅτι οὗτοι μνημονεὺς τῶν μεγάλων ὑπῆ-ρσιῶν ἡ; μεγάλοι τῆς Αἰγύπτου ἄνδρες παρῆ-σχοι τῷ ἔθνεϊ, καὶ δι' ὁ μέγας ἐθνικὸς εὐερ-γέτης Ἀβέρωφ, ὁδνιως καὶ μετακομιδῆ λει-ψῶν κατ' αὐτὰς ἐτελεῖτο, δὲν θέλωσι πα-ρίθῃ τὴν παράκλησιν μας, ἀλλὰ σύσσωμοι ψηφίζοντες τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς παρὰ τὸν Γηραιὸν Νεῖλον Ἑλληνίδος νεολαίας, καὶ ἀναδεικνύοντες αὐτοὺς νικητάς, θ' ἀποδει-ξωσι τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα ὑφ' ὧν ἐμφο-ροῦνται. Ἰδόμεν κατὰ πόσον δὲν θὰ διαψευθῶσιν αἱ ἐλπίδες μας!!

Οἱ Αἰγύπτιοι Ὑποψήφιοι (H, 274)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχοὺν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΑΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἔσωτερικὸς:	Ἐξωτερικὸς:
Ἐτήσια . . . φρ. 8,—	Ἐτήσια φρ. φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . . > 4,50	Ἑξάμηνος > 5,50
Τετμήνητος . . . > 2,50	Τετμήνητος > 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἔσωτερικὸυ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. φρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
'Ὁδὸς Ἐννεπίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον
Ἔτος 30όν.—Ἀριθ. 26

Περίοδος Β'—Τόμος 15ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Μαΐου 1908

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΣΚΑΝΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Διὰ τοῦτο μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεως, καὶ τινων διαμαρτυριῶν ἀκόμη, εἶδαν τὸν Δημήτριον Νικολέφ νὰ ἐπιστρέφῃ ἐλεύθερος εἰς τὴν κατοικίαν του. Ἄλλ' ἡ τρομερὰ εἰδήσις ἔφρασεν ἐπιτέλους καὶ μέχρι αὐτῆς τῆς οἰκίας. Τώρα ἡ Ἴλκα ἤξευρεν ὅτι ὁ πατὴρ της εὐρίσκειτο ὑπὸ τὸ βάρος τῶς φοβερᾶς κατηγορίας. Ὁ ἀδελ-φός της Ἰωάννης εἶχε φθάσῃ πρὸ ὀλίγου, καὶ ὀλίγων αὐ-τῆν μετὰ δακρύων εἰς τὰς ἀγ-κάλας του, ἐνῶ ἐξεχειλίξεν ἡ ἀγανάκτησις του, τῇ διηγῆθῃ ὅλα ὅσα συνέβησαν εἰς τὸ Πα-νεπιστήμιον τοῦ Δόρπατ...

— Ὁ πατέρας μας εἶνε ἄθως! ἐρώναξε! καὶ ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος Καρλ θὰ μού τὸ πλη-ρώσῃ ἀκριβὰ...

— Ναι, εἶνε ἄθως! ἀπε-κρίθη ἡ Ἴλκα ὑπόσσω ὑπερη-φάνως τὴν κεφαλὴν καὶ ποῖος θὰ ἐτολμοῦσε, καὶ ἀπὸ τοὺς ἐχθροῦς του ἀκόμη, νὰ τὸν πι-στεύσῃ ἔνοχον;

Εἶνε ὁλως περιττὸν νὰ προσ-θεσωμεν ὅτι αὐτῇ ἦτο καὶ ἡ γνῶμη τῶν οἰκογενειακῶν φί-λων τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, τοῦ ἱατροῦ Χαμίν καὶ τοῦ προ-ξένου Δελαπόρτ, οἱ ἔποιοι ἔ-σπευσαν ἐκεῖ εὐθὺς ἄμα ἔμα-θαν ὅτι ὁ καθιγητῆς προσε-κλήθη ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ τῆς Ρίγας.

Ἡ παρουσία των, οἱ ἐν-θαρρυντικοὶ των λόγοι, αἱ δια-βεβαιώσεις των, ἔχυσαν βάλ-σαμον εἰς τὸν πόνον τοῦ νέου καὶ τῆς ἀδελφῆς του. Ἀλλὰ μετὰ μεγάλου κόπου τοὺς ἄ-

πῆρψαν νὰ μεταβοῦν πρὸς συνάντησιν τοῦ πατρὸς των εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀ-νακριτοῦ. — Ὁχι, τοῖς εἶπεν ὁ ἱατρὸς Χαμίν, μείνατε ἐδῶ μαζί μας. Καλλίτερα νὰ περιμένετε. Ὁ Νικολέφ θὰ ἐπιστρέφῃ ἐντελὸς ἰκανοποιημένος; μετὰ τὴν κεφα-λὴν ὑψηλά. — Τί τὸν ὠρελεῖ λοιπόν, εἶπεν ἡ Ἴλκα, ἂν ὑπῆρξεν εἰς ὄλην του τὴν ζωὴν τίμιος, ἀφοῦ ἤμποροῦν ἀκόμη νὰ τῷ ἀποδίδουν τόσον ἀτίμους κατηγορίας;

— Τὸν ὠρελεῖ, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάν-νης, διότι αὐτὸ εἶνε ἡ ἰσχυροτέρα ὑπε-ράσπισίς του! — Ναι, πατρί μου, ἀπεκρίθη ὁ ἱα-τρὸς καὶ ὁ ἴδιος ὁ Δημήτριος ἂν τ' ὀμολογοῦσε, θὰ τοῦ ἔλεγα: «Εἶσαι τρε-λὸς! δὲν σε πιστεύω!» Ἰδοὺ μὴ ποίως διαθέσεις καὶ με-ποιᾶν περὶ αὐτοῦ ἴδεαν ἐπανεῦρεν ὁ Δημήτριος Νικολέφ τοὺς οἰκείους του, τὸν ἱατρὸν Χαμίν, τὸν κ. Δελαπόρτ καὶ μερικὸς ἄλλους φίλους ἔλθοντας πρὸς ἐπίσκεψίν του. Ἀλλὰ τὰ πᾶθη ἦσαν ὑπερἐξηγημένα καὶ καθ' ὄσον εἶχεν ἀκούσῃ πολλοὺς δυσμενεῖς λόγους, ἐκτοξευομένους ἐναν-τίον του...

Ὁ υἱὸς του καὶ ἡ κόρη του τὸν ἐθλίψαν εἰς τὰς ἀγκάλας των. Κ' ἐκεῖνος τοὺς ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων. Τώρα ἤξευρε διατὶ ὁ Ἰωάννης του ἐσπευσε νὰ ἐπανέλθῃ ἀπὸ τὸ Δόρπατ, ἀφοῦ ὑβρίσθη δημοσίᾳ ὑπὸ τοῦ Καρλ Γιοχάνουζεν, ἐνώπιον τῶν συνα-δελφῶν του, ὡς υἱὸς δολοφόνου!.. Ὁ ἱατρὸς Χαμίν, ὁ πρόξενος, οἱ φίλοι του, ἔθλιψαν τὴν χεῖρα τοῦ Νικολέφ. Διεμαρτυρήθησαν διὰ τῶν λόγων των, διὰ τῶν ἐκ-δηλώσεων τῆς φιλίας των, ἐναν-τίον τῆς κατηγορίας... Ὀδέ-ποτε ἀμφέβαλαν αὐτοὶ περὶ τῆς ἀθωότητός του!... Καὶ ποτέ, ὅτι καὶ ἂν συνέβην, δὲν θὰ μετέβαλλον γνῶμη περὶ τοῦ φίλου των, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐδεί-κνυαν τὴν εὐκρατεστέρην ἐκτί-μωσιν καὶ ἀγάπην.

Ἐπειτα, εἰς τὴν αἰθουσαν ἐ-κείνην ὅπου ἦσαν συνηθροισμέ-νοι, ἐνῶ πλήθῃ ἀνθρώπων κα-κοβούλων, ἐχθρικῶς διακειμένων, περιεφέροντο ἔξωθεν τῆς οἰκίας, ὁ Δημήτριος Νικολέφ ἠγαγκάσθη νὰ διηγῆθῃ ὅσα συνέβησαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ, παραπο-

«Σταθῆτε, ἄθλιοι! ἐρώναξεν ὁ Βλαδίμηρος...»